

ξίρια υγιεινά, ἀληθῶς ἐπροικίζοντο ὅπως ὅποτε ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἀπονεμομένων αὐτοῖς ἰδιότητων, ὡς τῶν εὐστομάχων, πεπτικῶν, τωνατικῶν, διεγερτικῶν, διουρητικῶν, ἀντισπασμωδικῶν, ἀντιπυρετικῶν, ἀντιαποπληκτικῶν, κλπ. κλπ., πλὴν ἀφ' ὅτου ἤρξαντο νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν καθημερινὴν χρῆσιν τῶν οἰνοπωλείων καὶ καπηλείων, ἢ βλαβερὰ ἐπίδρασις τοῦ ἐν αὐτοῖς οἰνοπνεύματος ὑπερεξηκόντισε κατὰ πολὺ τὰς εὐεργετικὰς τοῦ ποτοῦ ἰδιότητας!

ΙΩ. ΦΟΥΣΤΑΝΟΣ.

ΤΟ ΔΕΚΑΣΤΟΝ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ

(Ἀνεκδότου τουρκικόν).

Ἐν καφενείῳ πόλεως θρακικῆς λόγος ποτὲ ἐγένετο πολὺς περὶ τῆς εὐθιδικίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τοῦ Καδῆ τῆς πόλεως ἐκείνης. Οἱ πλείστοι τῶν παρευρισκομένων ἐπήνουν καὶ ἐξεθείαζον τὴν ἄκραν περὶ τοὺς νόμους εὐλάβειαν, τὸ ἀδεκάστον καὶ τὸ ἀπροσωπόληπτον τοῦ Καδῆ. «Οὐδεὶς, ἔλεγον, δύναται διὰ χρημάτων νὰ δελεάσῃ τὸν Καδῆν τοῦτον· τὰ δῶρα τὸν καθιστῶσιν αὐστηρότερον· πολλοὶ δὲ δοκιμάσαντες νὰ δεκάσωσιν αὐτὸν ἀπεπέμφθησαν καὶ εἰς τὸ δικαστήριον τὸν εὖρον ἀπηνέστατον».

Οἱ ἔπαινοι οὗτοι δὲν ἦσαν γενικοὶ· εἶχον καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας. «Πάντες οἱ Καδῆδες, ἔλεγον οἱ ἀντιφρονούντες, ἀγαπῶσι τὰ δῶρα καὶ ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ Καδῆς, ὅστις νὰ ἔχη τὴν σκληρὰν γενναιότητα νὰ ἀντισταθῇ καὶ νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ ἀπέναντι τῶν θεληγῆτρων καὶ τῆς γοητείας παχυτάτου δώρου χάριν τοῦ δικαίου».

«Διὰ τοὺς ἄλλους τουρκοὺς δικαστὰς συμφωνοῦμεν, ἔλεγον οἱ ἐπαινῆται, ἀλλ' αὐτὸς διαφέρει, εἶνε μία ἐξαίρεσις». «Μόνον ἐπὶ Καδῆ δὲν παραδέχομαι ἐξαίρεσιν, ἐφώνησεν ὁ ἔμπορος Δ... , ὁ αὐτὸς κανὼν ἰσχύει δι' ὅλους· ὅλοι οἱ Καδῆδες δεκάζονται. Ὅστις δὲ ἐξ ὑμῶν ἔχει πεποιθήσιν εἰς τοὺς λόγους σου, ἄς ἀποδεχθῇ τὸ στοίχημα, τὸ ὅποιον προτείνω. Προβάλλω στοίχημα ἑκατὸν λίρας, νὰ μοι μετρήσῃ ὁ ἀντίπαλος, ἐὰν ἐπὶ ἀξιοποίνου πράξεως δεκάσας τὸν Καδῆν κατορθώσω νὰ ἀθιωθῶ πανηγυρικῶς, νὰ πληρώσω δὲ αὐτὰς, ἂν ὁ Καδῆς μὲ καταδικάσῃ μὴ δεχθῆς τὰ δῶρα. «Τὸ δεχόμεθα», εἶπόν τινες ἐκ τῶν θαυμαστῶν τοῦ Καδῆ. Ὁρίσθησαν λοιπὸν οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἐγγυηταὶ καὶ τὰ τοῦ στοιχήματος ἑκατέρωθεν ἐτέθησαν μετὰ πολλῆς προθυμίας.

«—Τώρα ποῖον εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δύναται νὰ ἐξερεθίσῃ τὸν φανατισμὸν τοῦ Καδῆ εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν; ἢ ποῖον φαίνεται ὁ Καδῆς, ὅτι σέβεται καὶ τιμᾷ μάλιστα;» «Τὸν γέροντα Χατζῆ Ἄλῃν, ὅστις εἶνε καὶ ὁ στενωτάτος φίλος του», εἶπον οἱ ἐναντίοι. «Τοῦτου λοιπὸν τοῦ

Χατζῆ Ἄλῃ ἐγὼ τὸ γένειον θὰ σύρω καὶ θὰ πύσω τὸ πρόσωπον τῆ προσευχῆ παρασκευῆ ἐξωθεν τοῦ τζαμίου μετὰ τὸ τέλος τῆς προσευχῆς».

Κατὰ τὴν ὀρισμένην λοιπὸν ὥραν οἱ γνωρίζοντες τὸ πρᾶγμα ἐκ τῶν χριστιανῶν περιεφέροντο περὶ τὸ τζαμίον, ὅπως ἴδωσιν, ἂν ὁ ἔμπορος Δ... θὰ τολμήσῃ νὰ ἐκτελέσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον τοσοῦτον ἐπιστήμως καὶ πανηγυρικῶς αὐτοπροαιρέτως ἀνέλαθεν. Ἡ προσευχὴ τέλος τῶν πιστῶν ἔληξε καὶ τὸ τζαμίον ἐκενοῦτο, τελευταῖος δὲ πάντων μετὰ πολλῆς εὐλαβείας ἐξήρχετο ὁ Χατζῆ Ἄλῃς φαῦον αὐταρέσκως τὸ βαθύτατον αὐτοῦ γένειον. Δὲν εἶχε προχωρήσῃ δύο βήματα, ὅτε ὁ ἔμπορος Δ... πλησιάσας αὐτὸν ἀποτόμως καὶ ἀρπάσας τὸ γένειον τοῦ γέροντος ἔπτυσεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον. Γνωστὸν δέ, ὅτι οἱ Τούρκοι θεωροῦσι τοῦτο ὡς τὴν ἐσχάτην τῶν ὕβρεων. Ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ γέροντος καὶ τῶν ὀλίγων πλέον παρόντων ὀθωμανῶν ὑπῆρξε μεγίστη, καὶ ἀφευκτῶς θὰ κατεκερματίζετο ὁ αὐθάδης χριστιανός, ἂν μὴ ταχέως ἐτρέπετο εἰς φυγήν.

Οἱ Τούρκοι ὀλίγοι σχετικῶς ὄντες ἐν τῇ πόλει παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς χριστιανούς ἐζήτησαν τὴν αὐστηρὰν τιμωρίαν τοῦ ὕβριστοῦ παρὰ τοῦ Καδῆ. Ὁ δὲ Καδῆς ἀμέσως ἀποστείλας κλητήρας ἐκάλεσεν εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὅποιον ἐκτάκτως συνεκρότησεν.

Ὁ ἔμπορος Δ... ἰδὼν τοὺς κλητῆρας προσερχομένους ἔλαβε φύλλον χαρτίου χονδρῶ καὶ στίλβοντος, ὅποιον ἠδύνατο νὰ εἶνε τὸ χαρτίον ἐγγράφου ἐπιστήμου, ἤλειψε τὸ ἕτερον μέρος αὐτοῦ διὰ κόλλας καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐκόλλησεν ἐπιτηδείως κατὰ σειρὰν πεντήκοντα λίρας καὶ θέσας αὐτὸ εἰς τὸν κόλπον του ἠγαλούθησε τοὺς κλητῆρας προθύμως.

Ἄπειρον ἦτο τὸ πλῆθος εἰς τὸ δικαστήριον, ὃ δὲ Καδῆς ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἑδρας του σεβάρως καὶ σιωπηλὸς περιμένων ἀνυπομόνως τὸν ἔνοχον, ὅστις δὲν ἐθράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν κλητῆρων. «Ἄπιστε, σκύλλε, εἶπε πρὸς αὐτὸν μόλις ἐμφανισθέντα ὁ δικαστῆς ἐτόλμησες σύ, υἱὲ σκύλλου, νὰ ἐγγίσῃς τὸ γένειον καὶ νὰ πύσης τὸν σεβάσμιον Χατζῆν, τοῦ ὁποίου σεβαστότερον γέροντα δὲν ἔχει τὸ Ἰσλάμ; Τί δύνασαι νὰ ἀποκριθῆς; ἢ ποῖον δένδρον νομίζεις στερεώτερον, ὅπως σὲ κρεμάσω ἀμέσως;» «—Ἐγὼ, εἶπε ταπεινῶς ὁ ἔμπορος, αὐθέντη Καδῆ, δὲν ἔπραξα τοῦτο αὐθαίρετως· ἔχω φερμάνιον παρὰ τοῦ Σουλτάνου». «—Φερμάνι;» ἠρώτησεν ὁ Καδῆς ἐξαφθῆς περισσότερον. «—Μάλιστα», εἶπε ὁ χριστιανός καὶ συνάμα ἐγχειρίζει μεθ' ὑποκλίσεως εἰς αὐτὸν τὸ χαρτίον ἐκεῖνο. Ὁ Καδῆς ἐνοήσας ἀπὸ τοῦ βάρους τὸ περιεχόμενον ἐφόρεσε τὰ ὀμματοῦάλια αὐτοῦ καὶ μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ ἐκδιπλώσας αὐτὸ προσεποιεῖτο ὅτι ἀναγινώσκει μετ' ἐπιστασίας τὸ περιεχόμενον σείων

ἀδιαιλείπτως τὴν κεφαλὴν. Διπλώσας δὲ αὐτὸ βραδέως, τὸ ἠσπάσθη, ἔπειτα ὑψώσας αὐτὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, ὅπως συνειθίζουσιν οἱ Τοῦρκοι γὰρ ἐπιδεικνύουσι τὸν ἄκρον αὐτῶν σεβασμὸν, τὸ ἔθηκεν ἀσφαλῶς ἐντὸς τοῦ κόλπου. Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς παρισταμένους ἔειπεν· «Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει δίκαιον. Κατὰ τὸ φερμάνιον, τὸ ὁποῖον ἔχει παρὰ τοῦ Σουλτάνου, ὄχι μόνον τὰ ἰδικά σου, Χατζῆ Ἀλῆ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἰδικά μου δύναται νὰ πύση καὶ νὰ σύρη. Προσέχετε εἰς τὸ ἐξῆς τοὺς ἔχοντας τοιοῦτο φερμάνιον νὰ μὴ καταγγέλλετε.»

Ζ.

Η ΓΟΡΓΟΝΑ

Μέσ' ἔς τὸ πλατὺ τὸ πέλαγος καράβι ταξειδεύει.
Τριγύρω νύχτ' ἀπλώνεται...
Καὶ μὲ τ' ἀγέρι π' ἀλαφρὰ τὰ κύματα χαιδεύει!
Τὸ μπρίκι τ' ἀσπροφόρετο κουιέται, ἀργοσαλεύει
Σὰν νύφη π' ὄλο καὶ λυγὰ καὶ γλυκοκαμαρώνεται.

Μὰ ἔαφνω ἴσάν νὰ κάρφωσεν ἄμμουδιαστὸ ἄκρο-
[γιάλι]

Τῆς δυὸ του ἄγκυραις μαζί,
Τὸ μπρίκι στέκει καὶ ἔμπροστὰ ἔς τὴν πλώρη του
[προβάλλει]

Γοργόνα θαλασσόδρεχτη μ' ἀγριωπὸ κεφάλι·
— Ὁ βασιλιάς Ἀλέξανδρος ἀπέθανε γιὰ ζῆ;
Βροντολογᾷ τὸ στόμα της, καὶ τὰ νερά ἀναδεύει
Μὲ τῆ ψαλίσεια τῆς οὐρά,
Καὶ τὸ γυναϊκεῖο τῆς αὐτῆ ἀπόκρισι γυρεύει·
— Ὁ βασιλιάς Ἀλέξανδρος ἔς τὸν κόσμον βασιλεύει,
Ὁ ναύτης ἀποκρίνεται, ζωὴ νάχης, κυρά!

Ἄλλοιμονο ἂν τῆς ἔλεγε πῶς εἶνε πεθαμένος
Ἄπὸ τὰ χρόνια τὰ παλιὰ!..
Εὐθύς τὴν ἴδια τῆ στιγμῇ ὁ ναύτης ὁ καυμένος
Μαζὶ μὲ τὸ καράβι τοῦ θά' βούλιαζε πνιγμένος
Καὶ ἡ Γοργόνα θάρχιζε νὰ κλαίῃ τὸν βασιλιά.

Μὰ τόρα πῶμαθε πῶς ζῆ, τὴν ὄψι τῆς ἀλλάζει
Καὶ μ' ὀμμορφαίσις στολιέται·
Γίνεται κόρη λυγερή, ἔς τὰ κύματα πλαγιάζει,
Μὲ δυὸ ματάκια ὀλόγλυκα τριγύρω τῆς κυτάζει,
Κι' ἀπ' τὰ ξανθὰ τῆς τὰ μαλλιά τὸ πέλαγος φωτίζεται.

Τὸ μπρίκι πάλι ἔκεινὰ καὶ σιγαλ' ἀρμενίζει
Ἐς τὴ θάλασσα τῆ γαλανῇ
Καὶ ἡ Γοργόνα ἔς τὸν ἄφρὸν σάν γλάρος φτερουγίζει,
Δύρα κρατᾷ ὀλόχρυσον καὶ παίζοντας ἀρχίζει
Νὰ τραγουδῇ ἔς τὸ πέλαγος μ' οὐράνια φωνή.¹

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

¹ Ἐκ τῶν «Ἐθουλίων».

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν ζαχαροπλαστείῳ.
Ὁ πελάτης, εἰς νεανίσκος, παραπονεῖται ὅτι
τὸ γλυκίσμα ποῦ τοῦ ἔδωκαν δὲν ἦτο καθόλου
φρέσκο.

Ὁ ζαχαροπλάστης πειραχθεὶς τοῦ λέγει μὲ
θυμὸν:

— Σ' ἐσᾶς εὐρέθηκε νὰ μὴν ἀρέσῃ!... Πρὶν
ἀκόμη ἐσεῖς νὰ γεννηθῆτε, ἐγὼ ἄρχισα νὰ φτεία-
νω γλυκίσματα...

— Τὸ πιστεύω, ἀπαντᾷ ὁ πελάτης, καὶ ἴσως
ἀπὸ ἑκεῖνα ἦτον καὶ τοῦτο ποῦ μοῦδωκες!

— Πῶς ἐδέχθηκες, ἀδελφε, νὰ δώσῃς τὴν κό-
ρην σου εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε
σὲ εἶχε τόσο κακολογήσει;

— Ἐνοια σου, γιατί μαζὺ μὲ τὴν κόρην τοῦ
δίωκα καὶ γιὰ πενθερὰν τὴν γυναϊκά μου, ἡ ὁποία
ἔχει νὰ τοῦ κάμῃ τόσο ἔξυλαις τῆς ἡμέραις, ποῦ
νὰ μὴν ἔχη καθόλου ἀνάγκη ἀπὸ ἑτεῖο!

Ὁ Νίκος καὶ ὁ Γεωργάκης πιάνονται ἔς τὰ
γερά, κτυποῦνται καὶ κατόπιν ἀρχίζουν νὰ κλαίουν
καὶ οἱ δύο. Ὁ πατήρ των, ὅστις τοὺς εἶδε νὰ μαλ-
λώνουν, καὶ θέλει νὰ τοὺς συνδιαλλάξῃ, λέγει
πρὸς τὸν ἑπταετῆ Νίκον:

— Νίκο, δὲν σοῦ εἶπα ὅτι ὁ φρονιμώτερος
πρέπει πάντοτε νὰ ὑποχωρῇ;

— Ναί, μὰ ὄλο ἐγὼ δὲν θέλω νάμαι ὁ φρο-
νιμώτερος ἄς εἶνε μιὰ φορὰ καὶ ὁ Γεώργης!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ ἀνατροφή εἶνε διὰ τὸν ἄνθρωπον ὅτι ἡ
γλυπτικὴ διὰ τὸν ἄξεστον λίθον. Πολλάκις ἐν
ἀγροίκῳ ἀνθρώπῳ κρύπτονται λαμπρότατα φυσι-
κὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ ἀναδειξοῦσιν αὐτὸν
ὑπέροχον ἄνδρα, τὰ ὁποῖα ὅμως χάνονται ἐλλεί-
ψει ἀνατροφῆς.

Ὁ εὐτυχῆς δύναται νὰ κάμῃ καὶ ἄλλον εὐτυ-
χῆ· τοῦτο δὲ πράττων αὐξάνει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ
εὐτυχίαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ θανατικὴ ποινὴ δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς πρὸ
πολλοῦ κατηρηγμένη ἐν Βελγίῳ, καθ' ὅσον εἰς
πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς εἰς αὐτὴν καταδικαζο-
μένους ὁ βασιλεὺς ἀπονέμει χάριν, μεταβάλλων